

чатъ на небо-то, архангели-ти пѣжтъ славѣ на Всевышняго, а ни челоуѣци-ти на земѣ-тѣ трѣбва земны-ты работы и съ земны средства да извършимъ. Имаме непріатели, кои-то трѣбва да биемъ съ тѣхно-то оружіе, трѣбва лукавство-то съ лукавство да отбиемъ, свирѣпство-то съ свирѣпство.

— Боже мой! рѣче за часъ гласно. Утрѣ въ тоя часъ щѣ бѣдѣ прѣдѣ тебе лъжець и противникъ. Боже, мене накажи, ала на отечество-то ми опрости! То е невинно. Нека всичкый твой гнѣвъ падне на моѣ-тѣ главѣ, само на моѣ-тѣ главѣ!

Той паднѣ на колѣна и молеше ся Богу. Па стана. Почело бѣ вече да ся зазорява.

Въ Търново свѣтъ-тѣ бѣ поченѣлъ да шавре. У дома му начнѣхъ да ся пробуждать. Между първы-ты, кои-то стаяхъ, бѣше Петръ.

— Та ты станалъ ли си вече? попыта, кога видѣ Ясеня на двора! Белкимъ до толкова рано нетърпѣніе-то тя е изгонило изъ постель-тѣ?

Ясень мълчеше.

— Хайде да идемъ въ черквѣ, рѣче Петръ.

— Защо? запыта Ясень, като ся потегли.

— Да намѣстимъ иконы-ты.

— Да! рѣче Ясень, като че ли ся смысли на нѣщо па отиде камъ черквѣ.

А въ сѣщяа часть тутакси ся върна.

— Трѣба първѣ да ся расходѣ. Щѣ идѣ първѣ малко да ся омыемъ съ студенѣ водѣ. Нощесь не съмъ спалъ до толкось добрѣ.

— Белкимъ си спалъ злѣ?

— Спалъ съмъ.... то е.... не злѣ, отговори Ясень явно забърканъ; само страшны сѣнища сѣнувахъ.

Той влѣзе въ кѣщи. Петръ го чака много врѣме, а когато го дочека, цѣлый градъ бѣ вече на кракъ и вси Търновци ся